

Неизказана бѣше тѣхната скърбъ. Цѣли седмици тѣ плахаха за татка си. Но кой можеше да имъ помогне? — Никой. Горестъта имъ се увеличи още повече, когато имъ прѣкжснаха и тѣй малката помощъ отъ общинското управление.

Казаха имъ, че трѣбвало да направятъ постъпки за отпущане на пенсия. А до тогава тѣ трѣбвало сами да се погрижатъ.

 Аглика още повече се натъжи, когато единъ день майка ѝ каза:

— Аглике, за тебе нѣма вече училище. За да не гладуваме двама, ще отидемъ да работимъ въ фабриката. Тамъ има твои другарки. Тамъ е Сийка и Вѣрка и още други. Такава е била нашата сѣдба.

Цѣла нощъ Аглика прѣкара въ безсъние, главата я болѣше, но въпрѣки това, тя тихичко плачеше. Тя разбираше какъ всичко, което е мечтала, не ще се осъществи и изчезне като сънъ.

 Рано сутринъта Аглика заедно съ майка си отиде въ фабриката.

Настаниха я при едно малко чакръче, въ единъ жгълъ на една голѣма зала, кждѣто стояха още много други нейни другарки работнички. Първѣмъ ѝ бѣше мжно. Тя гледаше какъ ремъцитѣ плющѣха, колелетата неспирно гърмѣха, какъ становетѣ хлопаха и трѣщяха и сѣкашъ че цѣлата фабрика като едно грамадно чудовище се движеше, приказваше. . .

Не се мина много врѣме Аглика свикна. Като восьчна кукличка, блѣда и слаба, съ тѣжни очи и свѣтли косици, тя увѣрено и бързо си движеше малкитѣ пръстенца и неуморно работѣше.

Понѣкога тя се огледваше страхливо наоколо, измѣкваше крадишкомъ изъ подъ прѣстилката си коматче хлѣбъ и съ дребнитѣ си жби откъсваше парче отъ него. . . Послѣ дѣвчеше дълго и прѣмалѣла отъ гладъ тя сладко прѣгльщаше сухия залъкъ.

Аглика съ нетѣрпѣние чакаше обѣдната почивка. Когато свирката изсвирѣше за обѣдъ, колелетата спираха, ремъцитѣ прѣставаха да се движатъ и всичко минутно изчезваше. Голѣмата зала заглѣхваше. Аглика обичаше да гледа това, защото знаеше, че нейното чакръче ще спрѣ да се върти и тя ще си отпочине и сладко наобѣдва.